

Sygn. akt I NKRS 115/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z odwołań P. T., Z. C. i E. D. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 13 maja 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 659, z udziałem M. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2022 r.,

- 1. uchyla zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa w punkcie pierwszym oraz w punkcie drugim w stosunku do P. T. i E. D. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa;**
- 2. odrzuca odwołanie Z. C..**

UZASADNIENIE

Uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) nr [...]z 13 maja 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 659, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej został przedstawiony wniosek o powołanie M. J. S. (dalej: uczestnik postępowania) do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. W tej samej uchwale KRS postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Z. C., E. M. D., Ł. K. i P. T. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

W uzasadnieniu powyższej uchwały Rada wskazała, że w wyniku głosowania, zespół opiniujący KRS przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji E. M. D., uczestnika postępowania oraz P. T. na jedno stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. W ocenie zespołu KRS wniosek taki był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych kandydatów, informacjami dotyczącymi posiadanego przez nich doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, opiniami służbowymi. Podkreślono przy tym, że wszyscy kandydaci, biorący udział w konkursie, spełniają wymagania ustawowe określone w art. 6a ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. 2021, poz. 137, dalej: p.u.s.a). W dalszej części uzasadnienia wskazano, że dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się wymogiem z art. 6 § 1 pkt 6 w zw. z art. 6a § 1 pkt 1 p.u.s.a. oraz kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz. U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS) i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, oceny kwalifikacyjne, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia.

KRS wskazała, że uczestnik postępowania wyróżnia się wiedzą w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Poza studiami prawniczymi ukończył z wyróżnieniem studia na kierunku administracja. Ponadto

posiada znaczący dorobek naukowo-dydaktyczny, którego przedmiotem jest prawo administracyjne. Uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych, a jego rozprawa doktorska dotyczyła tej dziedziny prawa. Jest autorem szeregu publikacji w zakresie prawa administracyjnego. Otrzymał wysoką ocenę kwalifikacji, w której stwierdzono, że dysponuje bardzo szeroką wiedzą prawniczą, w tym w szczególności w zakresie szeroko rozumianego prawa administracyjnego. Rada uznała, że poza solidnym przygotowaniem teoretycznym w zakresie prawa administracyjnego i administracji publicznej, kandydat ten posiada też odpowiednie doświadczenie praktyczne - złożył bowiem egzamin zawodowy - adwokacki, w ramach którego z prawa administracyjnego otrzymał ocenę bardzo dobrą, a także wykazuje się samodzielnym doświadczeniem orzecznictwem i jego praca jest oceniana wysoko.

Jednocześnie w uzasadnieniu uchwały KRS odnotowano, że uczestnik postępowania wykonywał dotychczas obowiązki służbowe wyłącznie w sądach powszechnych. Rada przyjęła jednak, że problematyka prawa administracyjnego obecna była w jego pracy jako asystenta sędziego i referendarza sądowego, albowiem wątki administracyjnoprawne występowały również w sprawach cywilnych, jak i z zakresu prawa pracy. Zdaniem KRS, pomimo tego, że prawo administracyjne nie jest wiodącą gałęzią prawa w aktualnym zawodowym życiu uczestnika postępowania, jednak nie można powiedzieć, że wykonując obowiązki asystenta i referendarza w sądzie powszechnym był on pozbawiony możliwości jego stosowania.

Pismem z 12 lipca 2021 r. P. T. wniosła odwołanie od powyższej uchwały KRS, zaskarżając ją w części dotyczącej:

1. punktu 1 – w zakresie, w jakim Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie uczestnika postępowania do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], oraz
2. punktu 2 – w zakresie, w jakim Rada postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie

P. T. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

P. T. zarzuciła powyżej uchwale KRS:

1. naruszenie art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a., poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że zatrudnienie na stanowisku asystenta sędziego i referendarza sądowego spełnia wymóg pozostawania przez sześć lat w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego i w efekcie przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko asesorskie kandydata, który nie spełnia minimalnych wymogów formalnych wskazanych w tym przepisie,

2. naruszenie art. 41 u.KRS, przez jego niezastosowanie i merytoryczne rozpatrzenie zgłoszenia na wolne stanowisko asesorskie wniesionego przez rekomendowanego kandydata, który nie spełnia wymogu formalnego określonego w art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. w sytuacji, w której postępowanie prowadzone ze zgłoszenia tego Kandydata podlega umorzeniu jako niedopuszczalne,

3. naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS przez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wykazania, że wybrany przez Radę kandydat spełnia formalne wymogi ubiegania się o stanowisko asesorskie w sądzie administracyjnym.

P. T. wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części, tj. w zakresie punktu 1 oraz punktu 2 w odniesieniu do postanowienia o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Odwołanie od powyższej uchwały KRS złożył również Z. C.. W piśmie z 9 lipca 2021 r. zaskarżył ją w całości. Wskazał przy tym, że doszło do oczywistej sprzeczności uchwały Rady z prawem, która wynika z naruszenia art. 6a § 1 pkt 2

p.u.s.a., poprzez wybór kandydata na stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], pomimo niespełnienia przesłanki sześcioletniego pozostawania w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego.

Pismem z 7 lipca 2021 r. odwołanie wniosła E. D., zaskarżając powyższą uchwałę KRS w całości, tj. w zakresie:

- punktu 1 – przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie uczestnika postępowania do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], oraz

- punktu 2 – nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jej wniosku do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

E. D. zarzuciła uchwale KRS sprzeczność z prawem, tj. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 u.KRS, a w konsekwencji art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a., poprzez:

1. brak wszechstronnego rozważenia sprawy w stosunku do uczestnika postępowania i dokonanie wadliwej wykładni przepisów, przejawiający się w konsekwencji błędnym przyjęciem, że kandydat ten spełnia wymogi do zajmowania urzędu asesora sądowego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], o których mowa w art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. – w sytuacji, gdy nie pozostawał on 6 lat w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, pracując kolejno jako asystent sędziego w sądzie powszechnym i referendarz w sądzie powszechnym;

2. oparcie stwierdzenia o spełnianiu przez uczestnika postępowania przesłanek z art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. na:

1. oświadczeniu uczestnika postępowania zawartym w pkt 10 karty zgłoszenia, w którym podał on, że problematyka prawa administracyjnego była

obecna w jego pracy asystenta sędziego i referendarza sędziego, podczas gdy analiza spraw objętych oceną kwalifikacji i przydatności kandydata na stanowisko asesora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] prowadzi do zupełnie przeciwnego wniosku. Kandydat nie miał bowiem styczności z prawem administracyjnym w zakresie wymaganym do spełnienia przesłanek z art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a.;

2. wniosku oceniającego uczestnika postępowania sędziego wizytatora, w którym wskazano na „brak podstaw do podważenia prawdziwości przedmiotowej deklaracji, albowiem niejednokrotnie rozstrzyganie spraw cywilnych czy też z zakresu prawa pracy pozostaje w związku z szeroko rozumianymi przepisami prawa administracyjnego”, co stoi w sprzeczności do wskazanych i opisanych w ocenie kwalifikacji rekomendowanego kandydata spraw, w których podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy z innych dziedzin prawa niż szeroko rozumiane prawo administracyjne;

3. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 34 ust.1 i ust. 3 oraz art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 u.KRS, poprzez zarekomendowanie uczestnika postępowania na stanowisko asesorskie, podczas gdy nie legitymuje się on wymaganym w przepisie art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. doświadczeniem zawodowym, w tym doświadczeniem w stosowaniu przepisów prawa administracyjnego;

4. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 6a § 1 pkt 1 i art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji, zwłaszcza co do spełnienia przez E. D. w większym stopniu aniżeli wybrany skarżoną uchwałą uczestnik postępowania obiektywnie mierzalnego kryterium wysokiego poziomu wiedzy i doświadczenia w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., a w konsekwencji błędnym uznaniem uczestnika postępowania za kandydata spełniającego w niniejszej procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawianie go Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania z uwagi na to, że wykazuje się większym przygotowaniem teoretycznym i bardziej wyróżnia się wiedzą w dziedzinie administracji publicznej i prawa administracyjnego.

W konsekwencji E. D. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia.

Odpowiedzi na powyższe odwołania złożyli zarówno Przewodniczący KRS, jak i uczestnik postępowania, wnosząc o ich oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołania P. T. oraz E. D. od uchwały KRS nr [...] z 13 maja 2021 r. są zasadne i zasługują na uwzględnienie. Odwołanie Z. C. podlega odrzuceniu, w uwagi na niespełnienie wymogów formalnych.

Przed podjęciem rozważań co do zasadności przyjętych do rozpoznania odwołań, należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do dokonania merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez KRS w zakresie zawartej w niej oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. Uprawnienie to przysługuje wyłącznie samej Radzie. Sąd Najwyższy jest jedynie uprawniony do weryfikacji, czy wydana przez KRS uchwała nie jest sprzeczna z przepisami prawa materialnego lub procesowego, zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów oraz respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej i mogących mieć wpływ na wybór określonego kandydata (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15; z 25 maja 2017 r., III KRS 11/17 i z 30 lipca 2019 r., I NO 31/19). Z oczywistych względów Sąd Najwyższy tym bardziej nie może decydować o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

W niniejszej sprawie wszyscy odwołujący się podnieśli zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a., poprzez jego zastosowanie w sytuacji, w której uczestnik postępowania nie spełniał wymogu pozostawania przez co najmniej 6 lat w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego. Pozostałe zarzuty stanowią jego konsekwencję i pozostają ściśle powiązane z jego istotą.

Zgodnie z przepisem art. 6a § 1 p.u.s.a., do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego może być powołany ten, kto ukończył 30 lat i spełnia wymagania:

1. o których mowa w art. 6 § 1 pkt 1-4 i 6 p.u.s.p., tj. wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej;

2. przez co najmniej cztery lata pozostawał na stanowisku sędziego, prokuratora lub prezesa, wiceprezesa lub radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej albo co najmniej przez cztery lata wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza albo przez sześć lat pozostawał w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego.

Z powyższego przepisu jednoznacznie wynika, że dla powołania na stanowisko asesora w wojewódzkim sądzie administracyjnym konieczne jest kumulatywne spełnienie warunków określonych w punktach 1 i 2. Przedstawiona w niniejszym postępowaniu dokumentacja potwierdza, że rekomendowany kandydat posiada wiedzę z zakresu prawa administracyjnego, co poświadczają: ukończone studia na kierunku administracja, zainteresowania naukowe, uzyskany przez niego stopień naukowy doktora (na podstawie pracy z zakresu prawa administracyjnego), wysoka ocena z egzaminu zawodowego z prawa administracyjnego, prowadzenie zajęć dydaktycznych oraz posiadane publikacje z tego zakresu. Wypełnia on zatem przesłankę, o której mowa w przepisie art. 6a § 1 pkt 1 p.u.s.a. Jednakże z treści art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. wynika również, że osoba ubiegająca się o stanowisko asesora w sądzie administracyjnym musi wykazać pozostawanie przez co najmniej 6 lat w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego. Ustalenie czy uczestnik postępowania spełnia ten ustawowy warunek jest kluczowe w niniejszej sprawie.

Na wstępie należy podkreślić, że przepisy regulujące procedurę powoływania sędziów i asesorów sądowych należą do kategorii prawa publicznego i szczegółowo określają warunki stawiane kandydatom. Oznacza to, że w procesie

ich subsumpcji do określonego stanu faktycznego niedozwolona jest swoboda interpretacyjna, która skutkowałaby wykładnią rozszerzającą. Skoro w przepisie art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. ustawodawca stawia warunek pozostawania na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, a nie stosowaniem lub tworzeniem (ogólnie i w szerokim znaczeniu) prawa, to wymóg ten musi być ściśle spełniony.

Dokonując wykładni powołanego art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a., należy przyjąć, że kluczowe w niniejszej sprawie wyrażenie „stosowanie prawa administracyjnego” łączy się z zajmowaniem stanowisk jako organ administracji publicznej lub stanowisk pracowniczych w urzędach organów administracji publicznej, na których do podstawowego zakresu czynności wchodzi wydawanie aktów administracyjnych, prowadzenie orzecznictwa, podejmowanie czynności materialno-technicznych, kontrola i nadzór. W literaturze przedmiotu zaznacza się też, że stosowanie prawa administracyjnego może polegać nie tylko na jego kierowniczym, ale również na sądowym stosowaniu. Pracownicy sądów administracyjnych, w których zakres kompetencji wchodzi samodzielne wykonywanie czynności administracji sądowej oraz sporządzanie projektów orzeczeń sądu lub organu administracji sądowej także podlegają zaliczeniu do stanowisk, na których stosowane jest prawo administracyjne (W. Maciejko, *Zarys metodyki pracy referendarza sądowego*, Warszawa 2009, s. 115-116). Natomiast „tworzenie prawa administracyjnego” to czynności polegające na podejmowaniu przez kompetentny organ decyzji o ustanowieniu aktu normatywnego zawierającego przepisy prawne (komentarz do art. 6 p.u.s.a. – E. Plesnarowicz-Durska, *Prawo o ustroju sądów administracyjnych. Komentarz*, Warszawa 2014, LEX).

Co jednak istotne, w literaturze przyjmuje się, że zwrot „pozostawanie na stanowisku związanym ze stosowaniem lub tworzeniem prawa” należy rozumieć jako świadczenie na podstawie umowy o pracę lub innego aktu nawiązującego stosunek pracy lub stosunek służby takiego rodzaju pracy (służby), z którym jest związany obowiązek stosowania lub tworzenia prawa administracyjnego (wykonywania czynności lub zespołu czynności pozostających w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego). Odnosi się on zatem do osób, które z racji obowiązków wynikających z umówionego rodzaju pracy są

zobligowane do wykonywania czynności, jakie są związane ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego. Z zakresu tej normy będą wyłączone osoby, które nie mają szczególnego obowiązku stosowania lub tworzenia prawa administracyjnego, wynikającego z zakresu powierzonych czynności, a ich potencjalny udział w tym procesie pozostaje wyłącznie w związku z zatrudnieniem pracownika wyznaczonym przez jego kwalifikacje zawodowe (T. Kuczyński, *Komentarz do art. 6 p.u.s.a.*, w: T. Kuczyński, M. Masternak-Kubiak, *Prawo o ustroju sądów administracyjnych. Komentarz*, LEX 2009).

Specyfika jednej z dziedzin prawa, jaką jest prawo administracyjne (i postępowanie administracyjne), dostatecznie uzasadnia istnienie wymogu, aby osoba, która ubiega się o stanowisko asesora w sądzie administracyjnym posiadała doświadczenie właśnie w zakresie tworzenia lub stosowania tej kategorii prawa. Zwrócić należy przy tym uwagę, że rozwiązanie to nie jest odosobnione i ma uzasadnienie systemowe. Analogiczna przesłanka została sformułowana w stosunku do asesora sądowego ubiegającego się o stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, aby posiadał on doświadczenie w wojewódzkim sądzie administracyjnym przez co najmniej 2 lata (art. 6 § 1 pkt 7 p.u.s.a).

W świetle powyższych ustaleń mają zatem rację obie odwołujące się, że rekomendowany kandydat nie spełnił wymogu, o którym mowa w przepisie art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a. Warunku tego nie realizuje bowiem orzekanie w sprawach, w których problematyka prawa administracyjnego pojawia się jedynie w sposób incydentalny i nie należy do podstawowego zakresu czynności wykonywanych przez dany podmiot. Z zaskarżonej uchwały wynika, że w sprawach cywilnych i z zakresu prawa pracy, które rozstrzygał uczestnik postępowania, występowały „wątki administracyjnoprawne”. Należy jednak podkreślić, że w sprawach cywilnych, rodzinnych, z zakresu prawa pracy, prawa nieletnich czy postępowania wieczystoksięgowego stosowanie przepisów z zakresu prawa administracyjnego lub procedury administracyjnej nie jest powszechne. Przepisy z tych dziedzin posiadają też swoją specyfikę, odnoszą się do odmiennie ukształtowanych stosunków pomiędzy stronami postępowania i rozstrzygane są w oparciu o inną procedurę niż w przypadku spraw administracyjnych. Pojedyncze aspekty

administracyjnoprawne, na które powołano się w zaskarżonej uchwale, nie mogą zastąpić pełnego (przynajmniej 6-letniego) doświadczenia w zakresie tworzenia lub stosowania przepisów o charakterze *stricto* administracyjnoprawnym. Tymczasem już samo formalne określenie obowiązków wykonywanych przez uczestnika postępowania jako asystenta sędziego, a następnie referendarza sądowego, może potwierdzać, że uzyskał on doświadczenie z zakresu prawa cywilnego, prawa rodzinnego, prawa pracy, prawa nieletnich czy postępowania wieczystoksięgowego, tj. z zakresu innych gałęzi niż prawo administracyjne, lecz nie może być uznane za równoważne ze spełnieniem dyspozycji art. 6a § 1 pkt 2 p.u.s.a.

Biorąc powyższe pod uwagę, w stosunku do odwołań P. T. oraz E. D. Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.

Wobec braku wskazania żądania dotyczącego zmiany lub uchylenia zaskarżonej przez Z. C. uchwały, należało uznać, że jego odwołanie nie spełniało wymogów formalnych, jakie stawia się tego rodzaju środkom prawnym. Na podstawie art. 44 ust. 3 zd. 1 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 2020, poz. 1575, 1578 i 2320 oraz z 2021 r., poz. 11) o skardze kasacyjnej. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. W konsekwencji w orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że nienależyte sformułowanego wniosku końcowego odwołania, w tym wniosku końcowego nieodpowiadającego zakresowi zaskarżenia wskazanego w odwołaniu, stanowi okoliczność uzasadniającą odrzucenie odwołania na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS (wyrok Sądu Najwyższego z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20).